

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1828

Κυρ. πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Ἐβρ. 11,9-10,32-40)
22 Δεκεμβρίου 2013

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ πίστι τοῦ Ἀβραάμ

«Πίστει παρώκησεν Ἀβραάμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς» (Ἐβρ. 11,9)

Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας «οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι» ὤρισαν, ὁ ἀπόστολος καὶ τὸ εὐαγγέλιο σήμερα νὰ εἶνε σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς μεγάλης ἐορτῆς. Καὶ τὰ δύο ἀναγνώσματα περιέχουν **πολλὰ ἑβραϊκὰ ὀνόματα** (πατριάρχων, προφητῶν, κριτῶν, βασιλέων, στρατηγῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν). Ἀποτελοῦν μία ἀλυσίδα μὲ πρῶτο κρίκο τὸν Ἀδὰμ καὶ τελευταῖο τὸν δίκαιο Ἰωσήφ, μία ἱστορία χιλιετιῶν. Στὸ μακρὸ αὐτὸ διάστημα οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου καὶ λαχταροῦσαν πότε θὰ γεννηθῆ ὁ Σωτήρας.

Κάθε ὄνομα ποὺ ἀκούσαμε ἔχει μία ἱστορία. Θὰ χρειαζόταν ὥρα πολλὴ γιὰ νὰ ἐξιστορήσουμε τὴν ἱστορία ὅλων αὐτῶν τῶν προσώπων. «Ἐπιλείπει με ὁ χρόνος διηγούμενον» (Ἐβρ. 11,32) τὰ ἠρωικὰ κατορθώματα τῶν ἐνδόξων αὐτῶν μορφῶν τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Γι' αὐτὸ θὰ πάρουμε ἓνα μόνο ὄνομα, τὸ ὄνομα τοῦ **Ἀβραάμ**.

* * *

Ἀβραάμ! ἓνας κόσμος ὀλόκληρος, ἀστέρι πρῶτου μεγέθους. Κύριο γνῶρισμα τῆς μεγάλης αὐτῆς φυσιογνωμίας τῆς παλαιᾶς διαθήκης εἶνε ἡ πίστι, ἡ **πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεό**.

Πίστευε ὁ Ἀβραάμ. Κ' ἐμεῖς πιστεύουμε, θὰ πῆτε. Ἀσφαλῶς. Ἀλλὰ πίστι ἀπὸ πίστι διαφέρει. Ἄλλο πίστι τοῦ Ἀβραάμ καὶ ἄλλο πίστι δική μας· διαφέρει ὅσο ἓνας νεκρὸς ἀπὸ ἓνα ζωντανό. Ἡ πίστι τοῦ Ἀβραάμ δὲν ἦταν νεκρὴ· ἦταν πίστι ζωντανή, θερμουργός, ἐνεργής. «Πιστεύεις;» – δὲν ἐρωτῶ ἐγώ, ἐρωτᾷ ὁ ἅγιος Ἰακώβος ὁ ἀδελφόςθεος. Ἐὰν πιστεύης, τὴν πίστι σου δὲν θὰ τῆ δείξης οὔτε μὲ τοὺς πολλοὺς σταυροὺς οὔτε μὲ τὰ πολλὰ κεριὰ οὔτε μὲ τὰ λόγια ποὺ λές ἢ τὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ ποὺ διαβάζεις. Καλὰ καὶ ἅγια αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν. Πιστεύεις; «**δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ**

τῶν ἔργων σου», δεῖξε μου τὴν πίστι σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου (Ἰακ. 2,18), ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν ὅλα τῆ σφραγίδα τῆς ἀρετῆς, τῆς τελειότητος, τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι ἔδειξε ὁ Ἀβραάμ τὴν πίστι του, «ἐκ τῶν ἔργων» του. Ἄς θεωρήσουμε, ἀγαπητοί μου, τὸν Ἀβραάμ σὰν ἓνα λαμπρὸ ἀστέρι ποὺ ἀκτινοβολοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ἄς δοῦμε **μερικὲς ἀκτίνες** του.

● Ἡ πίστι τοῦ Ἀβραάμ φάνηκε ἀπὸ τὴν **τελεία ὑπακοὴ στὸ Θεό**. Ἐζῆσε δύο χιλιάδες χρόνια προτοῦ ν' ἀνατείλῃ τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεέμ καὶ πατρίδα του ἦταν ἡ Μεσοποταμία. Μεγάλωσε σὲ περιβάλλον ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ εἰδωλολατρικό· ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τ' ἀδέρφια, οἱ συγγενεῖς του ἦταν ὅλοι εἰδωλολάτρες, λάτρευαν τὰ εἰδῶλα. Καὶ μιὰ μέρα ἀκουσε φωνὴ μεγάλη ποὺ τοῦ ἔλεγε: Ἀβραάμ, «**ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου...**», νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκες, «**καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω**», ἔλα ἐκεῖ ποὺ θὰ σοῦ πῶ (Ἐβ. 12,1). Τὸν διέταζε ὁ Θεὸς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πατριὸ ἔδαφος καὶ τὸ περιβάλλον του, καὶ νὰ πάῃ σὲ μιὰ χώρα μακρινὴ ποὺ ἀπεῖχε πεντακόσα καὶ πλέον χιλιόμετρα. Διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐντολὴ αὐτὴ ἦταν εὐκόλη; Ἐμεῖς σήμερα ἔχουμε δίπλα μας τὴν ἐκκλησιά, δὲν ἀπέχει παρὰ λίγα βήματα, καὶ ὁμως οἱ πολλοὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ διανύσουν τὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα· ὁ Ἀβραάμ διήνυσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πεντακόσα χιλιόμετρα, γιὰτὶ πίστευε στὸ Θεό. Ἦταν εὐκόλο αὐτό; Εἶνε εὐκόλο ν' ἀφήσῃ κανεὶς τὸ σπιτί του, τὴν οἰκογένειά του, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του; τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου του; Ὁ Ἀβραάμ ὁμως ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκατέλειψε. Ὑπήκουσε στὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς, ἀδελφοί, ὑπακούουμε ἔτσι στὶς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου;...

● Ἡ πίστις τοῦ Ἀβραάμ φάνηκε ἀκόμη ἀπὸ τὴν **ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη** ποὺ ἔδειξε στὸ Θεό. Ἦταν ἀτεκνος, παιδὶ δὲν εἶχε. Ἡ γυναίκα του

ή Σάρρα ήταν στείρα. λέει η Γραφή, και προχωρημένη στην ηλικία βρισκόταν ενενήντα περίπου ετών αυτή και εκατό ο Άβραάμ, σε κατάσταση δηλαδή που τα πάντα είναι νεκρά. "Αν μπορέι από βράχο να βγῆ λουλούδι, μπορεῖ κι από τα σπλάχνα μιᾶς γριάς γυναίκας να γεννηθῆ παιδί. Και ὁμως, στην ηλικία αὐτῆ ὁ Θεὸς εἶπε: Ἄβραάμ, θὰ γεννήσης παιδί. Καὶ ὁ Ἄβραάμ πίστεψε ἀκλόνητα στὸ λόγο αὐτό, καὶ εἶδε τὸ θαῦμα: εἶδε μέσα ἀπὸ στεῖρες λαγόνες, ἀπὸ μήτρα ἄγονη, ἀπὸ τὰ ξηρὰ ἐκεῖνα βράχια, νὰ βγαίνῃ ἄνθος ὑπέροχο, ὁ Ἰσαάκ.

• Εἶχε πίστι ὁ Ἄβραάμ, τὸ ἔδειξε μὲ τὴν ὑπακοή καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸ Θεό· τὸ ἔδειξε καὶ μὲ τὴν **ἀγάπη του στὸν πλησίον**. Διαβάστε τὴν ἀγία Γραφή καὶ θὰ δῆτε, ὅτι ποτέ δὲν κάθισε στὸ τραπέζι χωρὶς νὰ ἔχη καὶ κάποιον φιλοξενούμενο. Τὸ ψωμί του τὸ μοιραζόταν μὲ ἄλλους, διαβάτες καὶ ταλαιπωρημένους. Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα, ὅπως λέει ἡ Γραφή (βλ. Ἐβρ. 13:2), ἀξιώθηκε νὰ φιλοξενήσῃ καὶ τρεῖς ἄνδρες, ποὺ ἦταν «ἄγγελοι», εἰς τύπον τῆς ἀγίας Τριάδος.

Εἶχε μιὰ καρδιά ὁ Ἄβραάμ ποὺ ἀγαποῦσε ὅλους. Ἐμεῖς κλεινόμαστε στὸ καβούκι μας, κοιτάμε μόνο τὸ σπιτάκι μας· ἔξω ὁ κόσμος ἄς καίγεται. Τὰ Χριστούγεννα νὰ περάσουμε καλὰ μὲ τοὺς δικούς μας· τί γίνονται οἱ ἄλλοι μᾶς εἶνε ἀδιάφορο. Χριστιανισμὸς εἶνε αὐτός; Τότε εἶσαι Χριστιανός, ὅταν λησμονεῖς τὸν ἑαυτό σου καὶ σκέπτεσαι τοὺς ἄλλους· αὐτὴ εἶνε μεγάλη ἀνακάλυψις, ν' ἀνακαλύψῃς δηλαδή ὅτι ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι.

Ὁ Ἄβραάμ λοιπὸν ἦταν γεμάτος ἀγάπη γιὰ τὸν κόσμον, ὅπως δείχνει καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό. Οἱ ἄγγελοι τοῦ ἔδειξαν τὰ ἁμαρτωλὰ Σόδομα καὶ τὴ Γόμορρα καὶ τοῦ εἶπαν: —Σὲ λίγο δὲν θὰ μείνῃ τίποτα, θὰ καταστραφοῦν. Ὁ Ἄβραάμ δὲν χάρηκε, δὲν ἦταν σαδιστής· λυπήθηκε. Παίρνει λοιπὸν πρωτοβουλία καὶ λέει: —Κύριε, σὲ παρακαλῶ· ἂν μέσα στίς πόλεις αὐτὲς βρεθοῦν 50 δίκαιοι, δὲν θὰ σώσης καὶ τοὺς ἄλλους χάριν αὐτῶν; Λέει ὁ Θεὸς μιλώντας διὰ τοῦ ἀγγέλου: —Χάριν αὐτῶν δὲν θὰ τοὺς καταστρέψω. Δὲν ἦταν ὁμως βέβαιος ὁ Ἄβραάμ, τοὺς ἤξερε καλὰ· γι' αὐτὸ τολμᾷ πάλι καὶ λέει: —Ἄν εἶνε 45; —Δὲν θὰ τοὺς καταστρέψω. —Κι ἂν εἶνε 40; —Οὔτε τότε. —Κι ἂν εἶνε 30; —Οὔτε τότε. —Κι ἂν εἶνε 20; —Οὔτε τότε. —Κι ἂν βρεθοῦν ἐκεῖ μόνο 10; —Καὶ δέκα δίκαιοι ἂν βρεθοῦν, δὲν θὰ τοὺς καταστρέψω χάριν αὐτῶν (βλ. Ἐβρ. 13:12). Εἶχε λοιπὸν ἀγάπη.

• Ἐνα ἄλλο δεῖγμα τῆς πίστεως τοῦ Ἄβραάμ ἦταν ἡ **ἀνδρεία** ποὺ ἔδειξε ὅταν κάποτε ἐχθροὶ ἔκαναν ἐπιδρομὴ καὶ ἄρπαξαν σὰν τὰ γεράκια

μεταξὺ ἄλλων τὸν ἀνιψιό του τὸ Λὼτ μὲ τοὺς οἰκείους του. Ὁ Ἄβραάμ δὲν δειλίασε· πίστι στὸ Θεὸ καὶ δειλία εἶνε πράγματα ἀσυμβίβαστα. Σήμανε συναγερμὸ· ἐπιστράτευσε 318 δούλους του, μπῆκε μπροστά, κινήγησε τοὺς ἐχθρούς, πολέμησε, νίκησε καὶ ἐλευθέρωσε τὸν ἀνιψιό του. Ὅπου πίστις, βλέπετε, ἐκεῖ καὶ ἥρωισμός. • Ἐκεῖ ὁμως ποὺ ὄχι πλέον ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ ἄγγελοι καὶ ὁλος ὁ κόσμος θαυμάζει τὸν Ἄβραάμ, εἶνε ἡ **θυσιά τοῦ Ἰσαάκ**. Ὑπάρχουν στιγμές, λίγες στὴ ζωὴ, ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς ζυγίζει καὶ τότε παίρνουμε ἢ ἄριστα ἢ μηδέν. Τέτοια στιγμή ἦταν ὅταν ὁ Κύριος τὸν διέταξε νὰ κάνῃ — τί; νὰ πάρῃ τὸ παιδί του τὸν Ἰσαάκ καὶ νὰ τὸ θυσιάσῃ. Κι ὁ Ἄβραάμ, ἀκόμα καὶ στὴ σκληρῆ αὐτῆ διαταγῇ, ὑπήκουσε. Μόνο γονεῖς ποὺ ἔχουν μονάκριβα παιδιά, μποροῦν νὰ καταλάβουν τί θὰ πῆ αὐτό. Ἄλλὰ ὁ Θεὸς δὲν θέλει ποτέ γονεὺς νὰ σφάξῃ τὸ παιδί του. Ὅχι, ἦταν μιὰ δοκιμασία. Τὴν ὥρα, ποὺ τὸ χέρι τοῦ Ἄβραάμ ἦταν ἔτοιμο νὰ σφάξῃ τὸ παιδί, ἄγγελος τὸν σταμάτησε: —Φτάνει, λέει, μέχρι ἐδῶ· φάνηκε ἡ πίστι σου· ἔδειξες, ὅτι πάνω ἀπ' ὅλα ἀγαπᾷς τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ θὰ εὐλογηθῆς, οἱ ἀπόγονοί σου θὰ γίνουν πολλοὶ σὰν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης: *«καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς»* (ἔδ. 22:17-18) — προφητεία ποὺ ἐκπληρώθηκε ὄχι στὸν ἰουδαϊσμὸ ἀλλὰ στὸν χριστιανισμὸ.

* * *

Ἀδελφοί μου, σᾶς συνιστῶ νὰ διαβάσετε στὰ σπίτια σας τὸ **βιβλίον τῆς Γενέσεως**.

Ἡ πίστι τοῦ Ἄβραάμ δὲν ἦταν *«κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος»*, καλάμι ποὺ κινοῦν οἱ ἄνεμοι (Ματθ. 11:7, Λουκ. 7:24)· ἦταν **γρηνίτης**. Ἐνας αὐτός, πῆγε κόντρα μὲ ὅλους. Φανταστῆτε ἕνα κάρβουνο ἀναμμένο νὰ πέφτῃ μὲς' στὴ θάλασσα καὶ νὰ μὴ σβήνῃ, νὰ νικήῃ τὴ θάλασσα, καὶ νὰ φεγγοβολῇ καὶ νὰ γίνεταί φάρος.

Τέτοια πίστι πρέπει νὰ ἔχουμε κ' ἔμεῖς. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν στὸ Θεό, δὲν ὑπάρχει ἡ πίστι αὐτῆ τοῦ Ἄβραάμ. Ἐλάχιστοι πιστεύουν. Σ' αὐτὴ τὴ γενεὰ ποὺ ζοῦμε, γενεὰ Σοδόμων καὶ Γομόρρας, *«στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου»*. *«Ὅσοι πιστοί, ὅσοι πιστοί!»* (βλ. Λευκ.). Κι ἂν ἀκόμα ἔλθῃ ὥρα καὶ μείνης ἕνας μόνο, νὰ φωνάξῃ: **Πιστεύω, Κύριε!**

Μὲ τέτοια πίστι νὰ πλησιάζουμε τὰ ἀχραντά μυστήρια: **μὲ τέτοια πίστι νὰ ζήσουμε**. Κι ὅταν μεθαύριο χτυπήσουν οἱ καμπάνες, νὰ μαζευτοῦμε στὴν ἐκκλησιά καὶ νὰ ψάλλουμε ὅλοι, *«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»* (βλ. Λουκ. 2:14)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**